

[Minn-Hansen.]

om de mest væsentlige ting i vores samfund, om beskæftigelsen, om betalingsbalancen, om hele vor økonomi, så kommer hr. Kjeld Olesen med en dagsorden om en helt anden sag. Og hvad er resultatet? En skov af dagsordener, der gør denne debat til noget mærkeligt uforståeligt noget for alle mennesker, i stedet for at man koncentrerede sig om det, som denne sag, nemlig en alvorlig finanslovbehandling, burde føre til.

Hvad fører denne dagsorden så til? Ikke klarhed. Ja, på ét punkt måske. Hr. Kjeld Olesen har opgivet sin oprindelige tanke om det sociale eksperiment, som han kaldte det. Nu ligger det fast, at også hr. Kjeld Olesen ønsker at rydde Christiania. Det er det klare. Men det uklare er jo dette, at man siger, det skal ske uden nødvendig forsinkelse. Også jeg vil gerne spørge: hvad er så en nødvendig forsinkelse? Det kan ikke være en tidsfrist, for der har været en tidsfrist på næsten et år for beboerne. De har vidst, hvor de var henne, i den tid. Det kan heller ikke være hensynet til retsplejelovens bestemmelser vedrørende udsættelsesforretningen. Selvfølgelig skal man holde de love, der er. Jeg vil gerne spørge forsvars- og justitsministeren: mener justitsministeren, at der kan være tale om forsinkelser, der nødvendiggøres af, at man ikke holder den lovgivning, som ministeren skal forvalte?

Jeg erindrer, at justitsministeren — eller forsvarsministeren i den forbindelse — på et eller andet tidspunkt har sagt, at han ikke ville risikere en rigsretssag, fordi han havde ansvaret for, at lovgivningen ikke bliver fulgt. Må jeg nævne et eksempel. I 1968, da det blev bestemt at nedlægge Bådsmadsstrædes kaserne, aflagde jeg et besøg på denne kaserne. Medvirkende til beslutningen, der fik tilslutning af et stort flertal i folketinget, var, at kaseren kun kunne anvendes, så vidt jeg husker, i den ene eller de to underste etager. Det ville være brandfarligt at have mennesker i den resterende del af kaseren. Vil justitsministeren mene, at en forsinkelse, hvor han påtager sig et ansvar for, at der er mennesker til stede i denne del af bygningen, det er noget, han kan bære ansvaret for? Jeg vil fraråde ministeren at gøre det. Vi er nu nået til et tidspunkt, hvor vi kan få fastlagt, at lovene skal følges her i landet — også de love, der

er til for at beskytte mennesker imod en risiko, imod en fare.

Der var ét argument i hr. Kjeld Olesens motivering, nemlig at man ville undgå en konfrontation. Det forstår jeg selvfølgelig godt. Enhver regering vil gøre sit bedste for at undgå en konfrontation. Det er også rimeligt at gøre det, så længe man holder sig inden for de beslutninger, der er truffet, de love, der er. Men er det opfattelsen, at denne konfrontation altid bliver undgået? Jeg tror, der er den opfattelse rundt omkring, at når det drejer sig om Vietnam-børnene, så kommer der nogle konfrontationer, så benytter man en fremgangsmåde, som man sjældent ser anvendt. Det skal erkendes, at det er særdeles vanskelige sager, og vi kan alle sammen have den dybeste medlidenhed med det stakkels børneudvalg, der skal sidde og behandle disse ting. Men er der ikke grund til at tage mere hensyn i den slags tilfælde, hvor det drejer sig om børn, der kommer udefra, fra et andet kultursamfund? Det billede, der danner sig af dette, er jo ikke, at man under alle omstændigheder vil undgå konfrontationer. Hvornår er man begyndt at hænge hidtil agtede borgere ud i aviserne, fordi de har fået tilhold om det ene eller det andet? Jeg har ikke set det tidligere.

Jeg synes, man skal være meget, meget forsigtig med i regeringen at lægge det således op, at når det drejer sig om Vietnam-børnene, så er det jernnæven, men når det drejer sig om dem, der ved selvtagt er gået ud på Christiania, så er det fløjshandskerne eller det, der er blødere end fløjshandskerne. Jeg tror, regeringen gør bedst i, også af hensyn til forståelsen af retssikkerheden her i landet, at gøre det på samme måde over for alle parter. Det duer ikke, hvis man bruger fløjshandsken det ene sted og jernnæven det andet sted.

Det duer heller ikke, når man i en alvorlig debat som denne fra regeringspartiets side lægger op med et dagsordensforslag, der kun kan skabe splittelse i et folketing, der er splittet nok i forvejen. Min opfordring til socialdemokratiets ordfører skal være den at trække dagsordenen tilbage. Så håber jeg, at alle andre vil trække deres dagsordner tilbage. Sagen er klar nok, og så kunne vi koncentrere os om den finanslov, det drejer sig om.